Ч. 94 Неділя 28 цьвітня (11 мая) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Буджетова комісия австрийскої делеґациї.)

До Neues Wiener Tagblatt-у доносять, що переговори в справі угоди австро-угорскої незмінені. Нині має зібрати ся рада міністрів, аби вислухати справоздання дра Кербера з його послідної конференциї з Селем. Та міністерияльна конференция має остаточно рішити щодо дальших переговорів в справі угоди. Зачувати також з дуже поважної сторони о предложеню, аби оба президенти міністрів цілком независимо від побочних стремлень старали ся заключити угоду на справедливих і оправданих основах, а відтак аби з цілою силою і енерґією виступили в обороні тої угоди в обох парляментах. — Пражска Politik доносить, що др. Кербер в борбі з Уграми станув на такім становищи, що для його кабінету нема иншого виходу як остаточне рішенє справи угоди. Всі сторонництва парляменту як і ціла публика стоять за ним і ждуть, аби справу полагодив як то зановів. — Narodni Listy пишуть, що оба кабінети переживають тепер кризу, хоч та криза в тій хвили не єсть остра.

Буджетова комісия австрийскої делеґациї радила вчера над войсковим буджетом. Наради розпочав міністер війни бар. Кріґгаммер промовою, в котрій заявив, що при пробах з новим материялом артилерийским, ведених від кількох літ дуже совістно, осягнено тільки, що остаточно довершено вибору взірця гірских армат і т. зв. гавбиць, уведених вже в арміях всіх держав. Дальше пояснював міністер материял і прикмети нового оружия і запросив вкінци делеґатів, аби оглянули нові армати в арсеналі і визначили день і пору, коли то хотять зробити. — З делеґатів промавляв перший німецкий народовець Кіндерман і заявив ся против военного буджету, бо єго сторонництво не має довіря до войскової управи. — За буджетом промавляв пос. Поповский і висказав признанє міністрови війни за користне полагодженє справи вечері для вояків і за заходи, аби войскова старшина ліпше поводила ся з вояками. — Пос. др. Козловский обговорював знамениті висліди послідних великих цісарских маневрів, яко новий доказ чим раз більшого розвитку і вишколення армії. Відтак говорив про досьвіди пороблені з гавбицями. — Пос. Крамарж заявив ся іменем Молодочехів против военного буджету. — П. ґр. Дідушицкий промавляв за буджетом і висказав управі военній признанє за підпиранє рільництва доставами для армії. Жадав, аби военна управа причиняла ся також і до піднесеня домашного промислу. — Вкінци промавляв ще міністер війни і давав деякі поясненя та відповідав на закиди. — По переведеній подрібній дискусиї ухвалила комісия цілий буджет. На тім о године 9 вечером замкнено засіданє. Слідуюче відбуває ся нині. На дневнім порядку стоїть буджет маринарки военної.

Новинки.

Львів дня 10 го мая 1902.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** на засіданю дня 5-го с. м. ухвалила між иншим: Іменувати: о. М. Шгирака помічн. учителем рим.-кат. релиґії в ґімназиї в Золочеві; Ж. Мотилевского заступником учителя в реальній школі у Львові. — Іменувати в народних школах: Алекс. Мрочковску старшою учителькою 4-кл. школи в Мушині, В. Мондальского ст. учит. 4-кл. школи в Дубниках, Мих. Ансіонівну мол. учителькою 5-кл. школи в Николаеві. Управителями 2-кл. шкіл: Як. Скавіньского в Папівцях, Едв. Лопатиньского в Ганусівцях. Кар. Буґля в Токах. Мол. учительками 2-кл. шкіл: Марию Мосевичівну в Двірцях, Мел. Корчиньску в Присп'ганції. — З'орґанізувати доповняючий курс рільничий при 2-кл. народній школі в Базиліцах, коломийского округа. — Перемінити 1-клясову школу в Залісцях старих, брідского округа, на 4-клясову; 1-клясову школу в Коровици голодівскій, чесанівского округа, на 2-клясову; 1-кл. школу в Радинчах, мостиского округа, на 2-клясову.

— **Шевченківский вечер.** Для 18-го мая с. р. відбуде ся в Городку в домі дра Л. Озаркевича концерт в 41-ші роковини смерти незабутого кобзаря Руси-України Тараса Шевченка заходом місцевого комітету з співучастию хору львівского товариства ґімн. „Сокіл“ зі слідуючою програмою: 1) Вступне слово. 2) Шевченко-Колесса: „Було колись“ — відспіває хор „Сокола“. 3) Шевченко-

---

62) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого видання.)

(Дальше.)

Рамері взяв лист і став читати:

„Пебзехт до красної Уарди.

„Пебзехт здоровить Уарду і дає їй знати, що він єї озирійскому дідови Пінемови, котрого тіло кольхіти бальзамують як би тіло якогось вельможі, винен тисяч золотих обручок. Він поручив свому братови Теті держати для неї ті гроші кождої хвилї готові. Она може зовсім на Тета спустити ся, бо він честний і коли їй гроший потреба, нехай єго о них попросить. Було би найліпше, як би она лишила ті гроші братови, щоби ними для неї орудував та купив для неї хату і поле. Тогди нехай перенесе ся до неї з бабунею і жиє там безжурно. Може рік заждати, аж віддасть ся за якогось мужа. Пебзехт любить Уарду дуже. Коли мине тринайцять місяців, а він до неї не прийде, то нехай вибирає собі за мужа, кого хоче; але не скорше, аж покаже товмачеви короля ту дорогоцінність, що їй лишила єї мати“.

— Дивно! — відозвав ся Рамері. Хто би то був гадав, що той лікар дивак, котрий завсїгди носив на собі таку брудну одежу, міг бути таким благородним. Але яку то ти маєш дорогоцінність?

Уарда розвязала одежину і показала князеви якусь блискучу окрасу.

— Таже то диямаити! Алеж то пишні! — відозвав ся князь — а тут на середині на півкруглій плиточці з ониксу вирізане ще й якесь письмо. Я єго не умію прочитати, але я покажу єго товмачеви! То твоя мама носила?

Тато знайшов у неї, коли она умерла — відповіла Уарда. — Єї привели до Єгипту яко полонянку з війни і она була така біла як і я, але німа і не могла сказати як називала ся єї вітчина.

Она належала до якогось великого роду на чужині, а діти ідуть по матери — відозвав ся Рамері живо. — З тебе княгинька, Уардо! О як же я рад з того, і як я тебе люблю!

Дівчина усьміхнула ся і сказала: Ну, тепер вже не потребуєш бояти ся, що доторкаєш ся нечистої дівчини?

—Яка ти недобра! — сказав на то князь. — Чи сказати тобі, що я собі вчера постановив, що мені сеї ночи не давало спати і що мене поправді сюди привело?

— Ну, щож такого?

Рамері виймив зпід своєї одежі найкрасшу білу рожу і сказав: То поправді по дитинячому, але собі думав, як би то було, коли би я отсю цьвітку моїми власними пальцями заткнув тобі за твоє сьвітяче волосє. Чи можна?

— Прекрасна рожа. Такої красної я ще ніколи не виділа!

— А она таки й для моєї гордої княгинечки! Ну, будь же така добра і дай ся мені закосичити! Твоє сьвітяче волосє то як шовк з Тіруса, як груди лебеда, так сьвітить як проміня золотих зірок! От вже й добре держить ся! Ні, лиши єї так! Коли сім Гатгорів тебе побачать, то мусять тобі завидувати, бо ти красша, як они всї разом.

— Як ти умієш піддобрювати ся! — сказала Уарда засоромившись і почервонївшись і глянула єму в єго сьвітячі очи.

— Ах, Уардо — відозвав ся князь і поклав руку на серце — а тепер мав би я ще одно бажанє. Посмотри, як тут бє і товче ся. Мені здає ся, що оно не скорше успокоїть ся, аж ти, ну таки так Уурдо — аж позволиш мені раз, однїсенький раз тебе поцїлувати!

Дівчина тогди відступила ся і сказала поважно; Ні! Аж тепер виджу, чого ти хочеш. Стара Гект знає людий і остерігала мене.

— А хтож тота Гект, та й що може тота о мені знати?

— Она казала мені, що прийде час, коли до мене приступить якийсь мужчина. Єго очи будуть шукати за моїми, а коли я в єго очи подивлю ся, то єму забагне ся моїх уст. Того не повинна я єму позволити, бо скоро дам ся єму поцїлувати, то він сягне по мою душу і возьме єї з собою, а я буду тогди мусїла ходити без душі як ті духи, що не мають спокою, котрих і земля не приймає і вихор ними гонить і море викидає, й небо не пускає до себе. Ідиж собі геть від мене, бо я і не хотїла би не дати ся тобі поцїлувати, та й не хочу блукати ся без душі по сьвіті.

Лисенко: „Ой чого-ж ти почорніло“ — відспіває п. Я. Вінцковский. 4) Деклямация * * *. 5) Лисенко: „Пісьнь про Куперяна“ — відспіває хор „Сокола“. 6) Вінявский: Легенда — відограє на скрипці п. С. Паньків. 7) Оттон: „На погіднім небі“, Вербицкий: „Гей по горі“ — відспіває хор „Сокола“. 8) Відчит * * *. 9) Корженко-Ярославенко: „Гимн сокільский“ — відспіває хор „Сокола“. Початок о 7-ій год. вечером. Ціни місць: крісло 2 кор., вступ на салю 1 кор., для селян 50 сот.

— **Конкурс на шкіц мурованої церкви** розписує секретаріят митрополичої канцеляриї з такими условіями: 1. Тип церкви має бути візантийский, примінений до характеру старих деревляних церквей малоруских. 2. Вимагає ся двох видів і приземного пляну, в довільній скалї, без перекрою і без конторисів; була би однак пожадана скаля 1 : 100. 3. До конкурсу допущені всї, без огляду на заводову кваліфікацию, 4. В склад жюрі входять запрошені Впреосьв. митрополитом сьвященики, будівничі, малярі і різбарі. 5. Яко нагороду назначає ся за три найлучші шкіци по 300 корон. 6. Впреосьв. митрополит застерігає собі закупно инших шкіців похвалених через жюрі. 7. Шкіци мають бути означені девізою обясненою в запечатаній ковертї, котру отворить ся допера по рішеню комісиї. 8. Шкіци належить віддати або переслати до митрополичого секретаріяту найдальше до 12 год. в полудне 1-го вересня н. ст. 1902 р. 9. Поручає ся душпастирям оголосити сей конкурс в своїх парохіях і заохочувати до участи в конкурсї.

— **Пригода на зелїзници.** Дня 2 мая с. р. о 8-ій 30 мін. вечером наїхав поїзд особовий ч. 1227 їдучий зі Станиславова до Бучача на рампі при кільометрі ч. 42 в громадї Коростятин на віз господаря Івана Бращка із Фільварків, що їхав з Лазарівки через Коростятин до дому. Віз розірвало, коні убило, а самого Бращку тяжко покалїчило. В справі сїй веде ся судово-карне слїдство.

— **Огнї.** Дня 1 мая с. р. згоріло в Глинній, повіта самбірского 8 загород селяньских зі всіма будинками і движимостями. Шкоду обчисляють на 6126 К, а була обезпечена на 4300 К. Причиною огню була неосторожність і лиха будова дому. — В Загвіздю, повіта станиславівского, згоріло дня 30 цьвітня господарство Елїї Зільбера. Шкода виносить около 5000 К, а була обезпечена на 2200 К. — Дня 24 цьвітня знищив огонь в Братківцях дві загоди селяньскі; шкода около 4000 К була обезпечена. Огонь підложив якийсь Антін Яківчук, котрого й арештовано.

— **Самоубийство.** В середу о годинї 7-ій вечером застрілив ся у Львові в своїм помешканю під ч. 16 при ул. Пельчиньскій Болеслав Лонгін Мокрицкий, родом зі Станиславова, літ 24, жонатий, батько одної дитини, бувший телеграфіст зелїзничий. Причина самоубийства не звістна.

— **Видуманий рабунок.** Йосиф Гарльос, бувший кельнер у Нафтули Тепфера, реставратора у Львові, доніс дня 1-го мая с. р. командантови жандармериї в Ярячеві новім, що якийсь незнакомий чоловік напав на него в борщовицкім лїсї і забрав єму 70 корон. То мало дїяти ся в ночи з дня 30 цьвітня, коли він ішов з Борщович до Ярячева нового. Всяке доходжене не довело до нїчого, а цїлу историю о нападї і рабунку, Гарльос здаєсь видумав. В справі сїй веде ся дальше слїдство.

— **Велика фабрика горівок Шпрехера у Львові,** в котрій власти викрили велику контрабанду, буде мусїла заплатити 150.000 корон кари, а від 1-го січня 1903 р. не вільно буде провадити тої фабрики під дотеперішною фірмою. Показало ся, що фабрика виробляла більше горівок, як виказувала до оподаткованя.

— **Еміґрация.** Czas доносить, що майже щоденно переїздить через Краків 40 до 60 еміґрантів до Америки. Найбільше переселенцїв походить з повітів: бучацкого, борщівского і гусятиньского. В послїдних 10 днях начислено в Кракові 150 еміґрантів з тих повітів, а всї їхали до Канади за намовою еміґрацийного бюра Канона.

— **З краденим за море.** В Кракові арештовано 72-лїтного Николу Леськіна з Ґунтинка, повіта борщівского, а то на телєграфічне жаданє его жінки, котра дала знати, що Лескин виїзджаючи з еміґрантами за море, вкрав синови 400 корон.

— **Маєві морози і снїги.** Минувної ночи настали в многих сторонах Франциї морози і упали снїги та наробили великої шкоди в полях і садах.

— **Невикриті доси злочинцї** дібрались до церкви в Будонищу коло Тисова і розбили скарбону церковну — але правдоподібно сполошені, утїкли, не забравши нїчого.

— **Ілию Кокотка,** котрий дня 24. грудня минувшого року убив в Завишни коло Сокаля коршмара Дайча, его жінку і доньку, засудив львівский суд карний по розправі перед судиями присяжними на кару смерти. Кокотко вислухав вироку зовсїм рівнодушно, а на запитане, чи має ще щось сказати, проклинав лиш стару бабу жебрачку Чайку, котра зізнала дуже на его некористь. Наконець просив, щоби єму позволено поговорити з жінкою і дїтьми.

— **Убийство і самоубийство.** В Глубочку, борщівского повіту, селянин Блажко Веселий замордував дня 4. с. м. свою жену ударом сокири і пробитєм горла в двох місцях якимсь орудием, котрого доси не найдено — опісля пішов до стодоли і там замкнувшись, перерізав собі горло бриткою, котру пізнїйше далеко від него найдено. Причина того чину незвісна.

— **Невправні стрільцї.** З Єзуполя пишуть, що в недїлю 4. с. м. чотирох хлопцїв хотїло забавити ся в стрільцїв і роздобувши пістолятко, за богато насипали в него пороху. При стріляню пістолятко розірвало ся на кусники і всїх 4 хлопцїв небезпечно поранило. Одному урвало 2 пальцї, другому покалїчило лице, третому зранило чоло і бороду, а четвертому ухо. Трох треба було відослати зараз до шпиталя в Станиславові.

— **Загадочне убийство.** Оногди знайдено в лїсї камеральнім коло Тисова бідного жида з Болехова — неживого з розтрісканою головою. Комісия судово-лїкарска сконстатовала убийство сокирою, сповнене правдоподібно в цїли рабунку. Жид виходячи з дому мав при собі коло 12 К. гроший, котрих однако при убитім не найдено, а крім того мав стягнений оден чобіт з ноги. Заряджено слїдство.

— **Уміла собі порадити.** Один промисловець у Франкфуртї над Одрою, чоловік жонатий і батько 6 дїтий п знав ся в Берлинї з якоюсь панною, котрій представив ся яко нежонатий. По близшім і тїснїйшім знакомстві панна стала домагати ся, щоби він женив ся з нею і не переставала писати листи до него. Один з листів переймила жінка фабриканта, а довідавшись, о що ходить написала до панни

— Чи тота стара добра, що тебе такого навчила? — спитав князь.

Уарда покивала заперечуючи головою.

— Та й годї їй бути доброю! — сказав Рамері — бо она неправду говорила. Я не хочу взяти з тебе душу; я хочу дарувати тобі мою до твоєї, а ти дай менї свою до моєї і так станемо обоє не біднїйші але богатші!

— Та я би то й повірила — сказала Уарда призадумана — бо й я щось подібного собі думала. Коли я ще була здорова, то мусїла нераз ходити пізно до Нїлю, щоби там коло пристанї, де стоїть велике черпакове колесо, набирати воду. Тисячі капель спадали там з глиняних ведер а в кождій відбивав ся місяць, а на небі преці стояв лиш один. Тогди я собі подумала: оттак може бувати й з любовю в серци. Маємо преці лиш одну, а преці передаємо єї всїлякими серцям, але она через то анї не зменшить ся на силї анї не ослабне на блеску. Менї приходили на думку дїдуньо і бабуня, тато, малий Шерау тай і боги і Пентаур. А тепер хотїла би я й тобі дати частину з неї!

— Лиш частину? — спитав Рамері.

— Нехай в нїй — сказала Уарда — відбиває ся цїла, як було видко цїлий місяць в кождій капли.

— Так і повинно бути! — відозвав ся королївский син, обняв струнке тїло дрожачої дитини і обі молоденькі душі людскі сполучили ся горячим а все-таки невинним поцїлунком.

— Ідиж собі тепер! — просила Уарда.

— Позволь менї ще лишити ся! — відозвав ся князь. — Сїдай собі тут на лавку коло хати. Коли хто буде іти, то нас не буде видко з поза плота, а отся долина тепер і так пуста і нема на нїй нїкого.

— То не добре, що ми робимо, — сказала Уарда призадумана, — бо як би не так, то ми би не потребували ховати ся.

— А хибаж ти гадаєш, що єреї роблять щось недоброго в найсьвятїйшім місци сьвятинї? — спитав Рамері — таже того преці нїхто не видить.

— Як ти умієш намавляти! — усьміхнулась Уарда. — То від того, що ти умієш писати, таже ти був его учеником.

— Єго! єго! — відозвав ся Рамері. — Ти маєш Пентаура на думцї. Я его завсїгди найлїпше любив зі всїх учителїв, але мене то гнїває, коли ти так о нїм говориш, як би він значив у тебе більше, як я і другі. Ти казала, що поет був одною з тих капель, в котрих відбивав ся місяць твоєї любови, а я не хочу дїлити ся з многими.

— Що се ти говориш! — перебила єму Уарда. — Хибаж ти не чтиш свого тата і богів? Так як тебе, не люблю я нїкого другого, а то, що я відчула, коли ти мене поцїлував, то й не було таке як сьвітло місяця, а таке горяче як сонце ось тепер в полудне. Коли я собі на тебе згадала, то й не мала спокою. Скажу тобі щиро, що я перед тим може яких двайцять разів виходила з хати а все собі гадала: Не знати прийде він, той що мене виратував, тота люба кучерява головка, чи може він погорджає мною бідною дївчиною? А ти прийшов і я така щаслива, що аж не можу натїшити ся тобою! Будь же знову любенький, а нї, то поторгаю тебе за твої кучерики!

— Поторгай лиш! — відозвав ся Рамері. — Від твоїх маленьких ручок не буде мене болїти, але хиба від твоїх слів. То правда, що Пентаур мудрїйший і лїпший від мене, та й ти єму богато завдячуєш, але я би все-таки не хотїв...

— Дай спокій тому! — перебила єму дївчина і споважнїла. — Він не такий чоловік, як всї инші. Як би він хотїв мене поцїлувати, то я би розсипала ся в порох, як той стверддлий на сонци попіл, коли его взяти в пальцї, та й я би бояла ся его уст як би якого льва. Хоч ти й сьмієш ся з мене, а менї все-таки здає ся, як би він був одним із тих, що в небі. Єго рідний тато казав менї, що вже того дня, коли він уродив ся, стало ся на нїм велике чудо. Стара Гект посилала мене нераз до городника, а тогди він любив хвалити ся передо мною своїм величавим сином То простий чоловік, але добрий. Зразу був він якийсь непривітливий, але коли побачив, як дуже подобають ся менї его цьвіти, то він мене полюбив і давав менї роботу, бо заставляв мене плести вінцї і вязати китицї та розносити по закупниках. Коли ми так сидїли і укладали один цьвіт коло другого, то він заєдно розповідав менї про Пентаура і его красу, та мудрість і доброту. Вже малим хлопцем умів він складати стишки, а читати научив ся сам із себе. О тім довідав ся старший над єреями, Амені, та приймив его до Сетї'вого дому. Там він виріс на диво городника. Якось недавно тому ходила я зі старим помежи грядками. Він говорив про Пентаура як звичайно, а відтак станув перед прекрасним корчиком з широким листєм і сказав: Мій син то так як отся ростина, що виросла у мене а я сам не знаю як. З иншими зернятами, які я купив в Тебах, посадив я і отсе в землю. І нїхто не може сказати відки она, а преці то моя. То певно, що она не єгипетска! А хибаж Пентаур не висший ростом від мене і своєї матери та своєї рідні, як отсей корчик від инших цьвітів? Ми всї костисті і малого росту, а він стрункий, у нас тїло темне, а у него червонаве, наша бесїда проста, а він то так би сьпівав, коли говорить. Не що иншого, лиш що він якась божа дитина, котру нам боги послали до нашої хати. А хтож вгадає, що они постановили? Опісля виділа я Пентаура иноді при торжествах та й сама тепер кажу: чи є який другий єрей в Сетї'вім домі, що поставою і руками був би подібний до него? Я уважала его за якогось бога, а тепер, коли я виділа, як він ратував моє житє і з надлюдскою си

лист мовби то від сестри єї коханка, в котрім запросила єї, щоби она приїхала, а особисто справа залагодить ся борше. Панна приїхала за кілька днів. Обі женщини розмавляли привітливо в компаті, а на дворі бавились діти. По якімсь часї входить „брат“ і видить свою жінку розмавляючу сердечно з коханкою. Єго взяв і страх і встид і сам не знав що робити, а жінка встає усьміхнена і каже до панни: Се мій муж, а то наші діти, а тепер поберіть ся!

— **Страшна катастрофа**. На острові Мартінїк належачім до Франциї настав перед кількома днями вибух вулькану Пелє коло місцевости Ст. Пієр. Ґубернатор острова дав дня 8 с. м. до Парижа знати, що лява випливаюча з вулькану спалила два будинки фабричні, при чім згоріло й 24 людий. Нинї наспіли телеґрафічні вісти з острова сьв. Томи і з Ню-Иорку, після котрих в Ст. Пієр на Мартінїк згинуло 40.000 людий. Дня 8 с. м. Ст. Пієр було покрите димом, парою і огнем. Виратувало ся всего лиш 20 людий. В порті згоріло 18 кораблїв разом з цїлою залогою і всім, що на них жило. Капітана корабля, котрий без якоря і маштів приплив до Санта Люция, відвезено до шпиталю. Із залоги часть згинула, а часть єсть смертельно хора; 11 моряків вискочило з корабля недалеко Ст. Пієр в море і всї утопили ся. Анґлїйский пароход „Еск“, що вчера в ночи переплив коло Ст. Пієр, прибув до одного з портів покритий грубою верствою попелу мимо того, що плив на 5 миль далеко від побережа, де настала катастрофа. Спущені лодки старали ся підплисти як найблизше до місця катастрофи, але не знайшли анї живої душі. Видко лиш було поломінь.

— **Тунель завалив ся** на зелїзничім шляху, що веде з Берна до Льозанни, на просторі 30 метрів. Приступлено сейчас до роботи коло направи тунелю, але небезпеченьства не усунено, бо терен дальше обсуває ся. Мешканцї села Лякроа, положеного над склепінєм тунелю, опустили свої хати, бо чути все більше підземний лоскіт.

— **Померли:** О. Михайло Левицкий, парох Щурович, холоївского деканату, дня 7 мая в 42-ім році житя, а 17 ім сьвященьства; — Андрей Мигович, емерит. приватний офіцияліст ґр. Лянцкороньского, дня 1 мая, в 84-ім році житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Берлин 10 мая. Berliner Neueste Nachrichten зазначують, що заява ґр. Ґолуховского була першим урядовим потвердженєм ухвали кабінетів що-до удержаня потрійного союза. В наслїдок того всї ворожі тому союзови вісти суть безосновні.

Рим 10 мая. Часописи, обговорюючи промову ґр. Ґолуховского висказують вдоволенє з єго висказу про потрійний союз.

Париж 10 мая. Минувшої ночи настав мороз і упали снїги, котрі наробили дуже богато шкоди в поли і в овочевих деревах.

Берлин 10 мая. Vossische Ztg. доносить з Петербурга, що в західнім Сибіри проявив ся страшний голод, далеко більший як в полуднево-всхідних ґуберніях европейской Росиї.

лою поборов цїлу товпу, чи-ж не мала би я уважати єго за якесь висше єство? Яко на таке споглядаю я на него; але подивити ся єму просто в очи я би нїколи не могла. Від того би кров в менї борше поплила та й скипіла би ся. Як би то менї сказати! Тебе знаходить моя душа, коли перед себе споглядає, а щоби єго знайти, мусїла би я в гору дивити ся. Ти для мене як сьвіжий вінець рож, котрим я себе украшаю, а він то сьвяте дерево перзеа, перед котрим я клоню ся!

Рамері слухав єї мовчки, а відтак сказав: То я ще молодий і не зробив нїчого, але прийде час, коли ти й на мене так будеш споглядати як на дерево, лиш не як на сьвяте, а як на сикомору, в котрої тіни любо спочивати. Мене вже відпшла веселість і піду собі від тебе, бо маю сповнити важний обовязок. З Пентаура вже справдешний мужчина, а я ще лиш хочу ним стати; ти будеш тим вінцем, що має мене украсити. Я таких мужчин не люблю, котрих порівнують з цьвітами.

Князь встав і подав Уардї руку.

— У тебе бо сильна рука — сказала дівчина — Станеш справдешним мужчиною і будеш уживати єї до доброго і великого; видиш, як ти мене стиснув, що аж пальцї почервонїли ся. А они не конче до нїчого. Правда, що до тяжкого они нїколи не брали ся; але коло чого они роблять, казав нераз дїдуньо, то все удає ся, і він називав їх „щасливими“. Подивись лиш на отсї красні лелїї і на той ґранатовий корчик онтам в кутику. Землї наносив менї дїдуньо з над Нїлю, насїня дарував менї Пентаурів тато, а кожду ростинку, що лиш видобула ся з під землї, я довго доглядала і плекала та з трудом підливала, бо я мусїла носити собі воду в моїм збанятку — аж она віддячилась менї цьвітом. Возьми отсей ґранатовий цьвіт. То перший, що менї зродив мій корчик, а то аж дивно; бо коли перший пупінок вигнав в гору і зробив ся кругленьким та почервонів ся, то бабуня сказала до мене: „Тепер вже й твоє серденько украсить незадовго пупінок і ти полюбиш“. Тепер вже знаю, що она собі тогди гадала, а тобі належать ся отсї обі перші цьвітки, тота червона з отсего корчика і сеся друга, котрої не видко, а котра чей ще яркійше сьвітить ся.

Рамері притулив цьвіт ґрапату до уст і витягнув руку до Уарди, але она відступила ся, бо хтось всунув ся крізь отвір в плотї.

То був малий Шерау, з котрого стара Гект робила карлика.

Єго хороше личко аж паленїло від скорого бігу, а так був задихав ся, що через якийсь час не міг і слова промовити, а притім ще й з якоюсь обавою оглядав ся на князя.

Уарда зміркувала по нїм, що єму щось незвичайного не дає спокою, заговорила привітливо до него, а коли він сказав, що хотїв би лиш з нею самою поговорити, сказала она єму, що Рамері то єї найлїпший приятель і він не потребує єго боятн ся.

— Коли бо то не розходить ся анї про тебе анї про мене, — відповів малий, лиш о доброго сьвятого отця Пентаура, котрий був так прихильний для мене, та й тобі житє уратував.

— Я прихильний Пентаурови — сказав князь. — Правда, Уардо, що він може безпечно передомною говорити?

— Можу? — спитав Шерау. — То добре. Я вирвав ся потайком. Гект може кождої хвилї вернути ся, а коли побачить, що я вибіг, то буде мене бити і не дасть їсти.

— Хтож то тота погана Гект? — спитав князь з обуренєм.

— Уарда може тобі опісля розповісти — спішив ся малий. — А тепер послухай.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).